

cred că le va face bine sănătății. Însă trebuie să ai convingerea că n-o să pățești nimic dacă nu mănânci carne. Bineînțeles, când omul e bolnav, nu e un păcat să mănânce spre întremarea organismului și mâncăruri care nu sunt de post.

Sursa: Sfântul Porfirie Kavsokalyvitul,
Cuvinte despre viața duhovnicească,
Editura Sophia

PROGRAMUL LITURGIC

Luni <i>12 decembrie</i>	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → <i>Sfântul Ierarh Spiridon</i>
Marti <i>13 decembrie</i>	18:00	Sfântul Maslu
Vineri <i>16 decembrie</i>	18:00	Paraclisul Maicii Domnului și Cateheză
Sâmbătă <i>17 decembrie</i>	18:00	Vecernia și Litia
Duminică <i>18 decembrie</i>	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → <i>Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sfinților Părinți după trup ai Domnului)</i> → <i>Sfântul Cuvios Daniil Sihastrul;</i> → <i>Sfinții Mucenici Sebastian și Zoe</i> → <i>Sfântul Ierarh Modest, arhiepiscopul Ierusalimului</i>

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*Să nu vă obișnuiți, fraților, a umbla din loc în loc,
bătând vânturi fără de folos și rezemându-vă de umbra necuratelor păperi.*
(Sfântul Cuvios Gheorghe de la Cernica)

Nr. 190 / 11 decembrie 2016

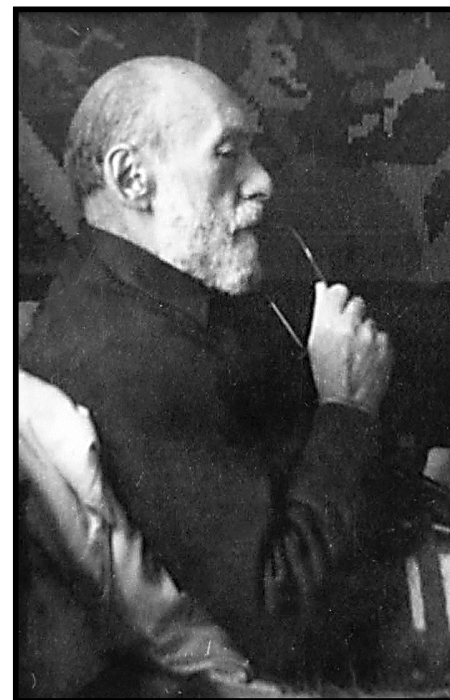
IERTAREA

– Poate că cele mai teribile cuvinte rostite de Mântuitorul sunt la Luca 22, 67: „Dacă vă voi spune nu veți crede.”

Aceasta-i condiția umană. Nu-L credem. Nu ne credem unii pe alții. Nu vrem, nu putem, nu știm, nu cutezăm, nu ne străduim să-i credem pe ceilalți. Experiențele sunt intransmisibile. Ajungem să pricepem unele lucruri – la ce bun? Nu suntem crezuți. Putem vorbi, dar nu putem stabili comunicația, obține legătura. Ce ne rămâne a face decât, urmându-i pilda, să tăcem neîncrunțați?

Treptele iertării

Greșiților noștri le iertăm greu. Sau dacă iertăm, nu uităm. Și iertarea fără uitare e ca și cum n-ar fi, bătătură fără câine, gură fără dinți.

**PĂRINTELE NICOLAE
STEINHARDT**

1912 - 1989

Ne iertăm și mai greu pe noi înșine. Și această ținere de minte otrăvește. Spre a dobândi pacea lăuntrică trebuie să ajungem, prin căință, dincolo de căință: la a ne ierta.

Cel mai greu ne vine a ierta pe cei cărora le-am greșit. Cine ajunge să poată ierta pe cel față de care a greșit, cu adevărat izbuteste un lucru greu, cu adevărat bate un record.

Neiertarea de sine are un caracter mai grav decât s-ar zice: înseamnă neîncredere în bunătatea lui Dumnezeu, dovada încăpățănatei și contabilei noastre răutăți. E și cazul lui Iuda, care n-a crezut nici în puterea lui Hristos (că-l poate ierta) și nici în bunătatea lui Hristos (că vrea să-l ierte).

Când Francezii spun *Dieu a créé l'homme à son image qui le lui a bien rendu*, trăsătura aceasta a fapturii au avut-o desigur în vedere, specifică lui Iuda. Celui care ne-a creat după chipul și asemănarea Sa îi plătim cu aceeași monedă, închipuindu-ni-L după chipul și asemănarea noastră: atât de răi și neiertători încât nu ne vine a crede că Dumnezeu poate ierta cu desăvârșire orice. Nu! Nu putem gândi o putere, oricât de atotputernică în domeniul fizic (minunile materiale cele mai fantastice le admitem), în stare să

facă lucrul acesta de neconceput: să ierte.

Pe de altă parte, întocmai ca domnul Perrichon (poartă pică celui care l-a scos din prăpastie, îl adoră pe cel pe care, cică, l-a scos el din prăpastie), îi iubim foarte puțin pe cei care ne-au scăpat dintr-o scârbă, o belea; îi iubim însă, cu drag, pe cei cărora am avut prilejul să le venim în ajutor, să le dovedim puterea și mărinimia noastră.

Sursa: *Jurnalul Fericii*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1992

SFÂNTUL PORFIRIE KAVSOKALIVITUL

1906 - 1991

UN PÂNTECE GRAS NU DĂ NAȘTERE UNEI MINȚI PLINE DE DUH

Nu ajungeți sfinți vânând răul. Lăsați deoparte răul. Îndreptați-vă privirea spre Hristos și El vă va mântui. Ceea ce-l face sfânt pe om este iubirea, închinarea la Hristos, care nu poate fi pusă în cuvinte, nu poate, nu poate... Omul încearcă să se nevoiască, să facă astfel de lucruri și să-și chinuiască ființa din iubire pentru Dumnezeu.

Nici un ascet nu s-a sfințit fără nevoie. Nimeni nu a putut ajunge

la duhovnicie fără a se nevoi. Nevoințele sunt trebuincioase. Nevoința înseamnă metanii, privegheri ș.a.m.d., dar nu cu de-a sila. Toate [trebuie] să se facă cu bucurie. Nu metaniile pe care le vom face sunt importante, nici rugăciunile, ci dăruirea, iubirea pentru Hristos, pentru cele duhovnicești. Sunt mulți care le fac pe acestea nu pentru Dumnezeu, ci ca un exercițiu, pentru folosul trupesc. Oamenii duhovnicești însă le fac pentru folosul sufletesc, pentru Dumnezeu. Dar se folosește mult și trupul, nu se îmbolnăvește. Aici își au originea multe lucruri bune.

Printre nevoințe, precum metaniile, privegherile, asceza se află și postul. „*Un pânțec gras nu zămislește o minte plină de duh.*” Eu știu asta de la Părinți. Toate cărțile patristice vorbesc despre post. Părinții ne atrag atenția să nu consumăm mâncăruri greu de digerat sau grase și uleioase, deoarece fac rău trupului, dar și sufletului. Ei spun că oița e așa de liniștită pentru că nu mănâncă decât verdeață. Știți cum se zice, „ca o oaie”. În schimb, câinele sau pisica și toate celelalte carnivore sunt animale sălbatice. Carnea face rău omului. Îi fac bine salatele, fructele ș.a.m.d. De aceea Părinții vorbesc despre post și condamnă lăcomia și plăcerea de pe urma mâncărilor bogate și rafinate. Mâncărurile

noastre să fie mai simple; să nu ne îngrijim prea mult de ele.

Nu mâncarea, nu condițiile bune de trai asigură o sănătate viguroasă, ci o viață sfântă, o viață în Hristos. Știu [atâtia] asceți care posteau mult și nu au avut nici o boală.

Nimeni nu se află în primejdie de a păți ceva de pe urma postului. Se îmbolnăvesc mai mult cei care consumă cărnuri, ouă și lactate decât cei cu o dietă frugală. S-a observat asta. Și știința medicală ne recomandă acum acest lucru. Postitorii postesc și nu pătesc nimic; nu numai că nu pătesc, ci se vindecă și de boli.

Dar ca să faceți asemenea lucruri trebuie să aveți credință. Altfel o să vă apuce chinurile foamei. Postul ține și de credință. Nu pățiți nici un rău de pe urma lui, atunci când digerați bine mâncarea. Asceții transformă aerul în albumină, și postul nu-i vată. Când sunteți îndrăgostiți de dumnezeire, puteți posti cu mulțumire, și toate sunt ușoare; altfel toate vi se par un munte [de netrecut]. Câți și-au dăruit inima lui Hristos și și-au spus rugăciunea cu iubire înflăcărată au biruit și au învins lăcomia pântecelui și neînfrânarea.

Astăzi există mulți oameni care altădată nu puteau posti o zi, iar acum sunt vegetarieni nu din motive religioase, ci pur și simplu deoarece